Annus XXIV - Vol. XXIV · 1 Iunii 1932 · Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Litterae Encyclicae, p. 177 - Constitutio Apostolica, p. 194 - Litterae Apostolicae, p. 196 - Epistola, p. 197.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 199 - *S. C. de Propaganda Fide:* Nominationes, p. 200 - *S. C. Rituum:* S. Deodati seu Nanceyen. Decretum super virtutibus Ven. Alexiae Le Clerc, p. 201.

Acta Tribunalium: *S. Romana Rota:* Citatio edictalis. Neapolitana. (Nullitatis matrimonii: Chacon-De la Fuente), p. 206.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Generale, Antipreparatoria e Preparatoria - Segreteria di Stato: Nomine - Necrologio, pp. 207-208.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXXII

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Vaticana — Città del Vaticano

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. [illegible] — extra Italiam, L. it. [illegible] —
Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 2,50 — extra Italiam, L. it. 4 —

«Sic fore [illegible] (Commentarium) [illegible]» (Ex Commentarii Officialis ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXIV, n. 6 - 1 Iunii 1932)

ACTA PII PP. XI

LITTERAE ENCYCLICAE

PAG.

Caritate Christi compulsi. - Ad venerabiles fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos, alliosque locorum Ordinarios, pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes: De precationibus piaculisque Sacro Cordi Iesu exhibendis in praesentibus humani generis aerumnis. - *3 Maii 1932* 177

CONSTITUTIO APOSTOLICA

Inter pastoralis. - De paroeciarum Omnium Sanctorum, Ss. Marcellini et Petri et S. Mariae a Bono Consilio dismembratione ac de novae S. Mariae Auxiliatricis paroeciae erectione. - *23 Martii 1932* . . 194

LITTERAE APOSTOLICAE

Hac Alma in Urbe. - Archisodalitati Urbanae a Doctrina christiana omnibusque institutionis religiosae operibus praestites tutelares tribuuntur S. Carolus Borromaeus et S. Robertus Bellarmino. - *26 Aprilis 1932* 196

EPISTOLA

Semper in studiis. - Ad Emum P. D. Petrum tit. S. Laurentii in Lucina S. R. E. Presbyterum Cardinalem Gasparri, eumdemque S. R. E. Camerarium, XVI aetatis lustra feliciter explentem. - *25 Aprilis 1932* 197

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PAG.

Provisio Ecclesiarum 199

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

Nominationes 200

S. CONGREGATIO RITUUM

Sancti Deodati seu Nanceyen. - Decretum super virtutibus in causa beatificationis et canonizationis Ven. Servae Dei Mariae Teresiae a Iesu, in saeculo Alexiae Le Clerc, fundatricis Canonissarum Regularium S. Augustini Congregationis Nostrae Dominae. - *9 Aprilis 1932* . . 201

ACTA TRIBUNALIUM

S. ROMANA ROTA

Citactio edictalis: *Neapolitana.* - Nullitatis matrimonii (Chacon-De la Fuente). - *30 Maii 1932* 206

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Sacra Congregazione dei Riti: *Generale, Antipreparatoria e Preparatoria* . . . 207
II. Segreteria di Stato: *Nomine* 207
III. Necrologio 208

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
HORÆ DIURNÆ BREVIARII ROMANI ex decreto Sacrosancti Concilii Tridentini restituti, S. Pii V Pontificis Maximi iussu editi aliorumque Pontificum cura recogniti, *Pii Papae X auctoritate reformati.* Editio secunda post typicam. - Impressio rubra et nigra. Linea rubris inquadratum, typis clarissimis, charta Indica (mm. 131/2×81/2):			
(A) Solutum	17 —	19 —	20 —
(B) Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra, cum theca	23 —	25 —	26 —
(C) Idem, sectione foliorum aurea	24 —	26 —	27 —
(D) Volumen corio nigro contectum, dorso flexibili, sectione foliorum rubra cum theca	30 —	32 —	33 —
(E) Idem, sectione foliorum aurea	32 —	34 —	35 —

Venit Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis" (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*).

Annus XXIV - Vol. XXIV 1 Iunii 1932 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE ENCYCLICAE

AD VENERABILES FRATRES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS, ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: DE PRECATIONIBUS PIACULISQUE SSMO CORDI IESU EXHIBENDIS IN PRAESENTIBUS HUMANI GENERIS AERUMNIS.

PIUS PP. XI

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Caritate Christi compulsi, Catholicae Ecclesiae filios atque adeo cordatos homines universos, Encyclicis Litteris *Nova impendet* die II mensis Octobris anno superiore datis, incitavimus ad piam quandam amoris ferendaeque opis contentionem, qua teterrima mala e rei oeconomicae discrimine emanantia hominumque societatem undique prementia nonnihil sublevarentur; quam quidem invitationem Nostram, miro quodam animorum ardore consensuque, omnium liberalitas navitasque excepit. Attamen rerum angustiis in dies ingravescentibus, hominum agmina otio coacto afflictorum vix non ubique excreverunt; quibus incommodis cum seditiosi homines in suae quisque factionis utilitatem abutantur, hinc fit ut publica ipsa instituta praesentissimum in discrimen adducantur, tumultusque rerumque omnium eversionis

periculum gravius usque civili consortioni impendeat. Quae cum ita sint, eadem Christi caritate excitati, vos omnes iterum, venerabiles fratres, fidelesque vobis concreditos, universos demum homines compellamus, singulos adhortantes ut, viribus amice consociatis, calamitatibus quibus civilis societas nunc premitur atque vel gravioribus in posterum ingruentibus, quacumque possunt ope, obsistere contendant.

Diuturnam acerbamque aerumnarum seriem, infelicem peccati hereditatem, perpendenti, quibus hominis lapsi in hac mortali peregrinatione veluti stationes connotantur, vix, post diluvium, tot tantisque et animi et corporis angustiis humanum genus tam alte tamque communiter tentatum occurrit, quantis in praesentia exagitatum conquerimur; cum vel teterrimae calamitates cladesque, quarum vestigia in nationum annalibus vitaque perstant sempiterna, modo hanc modo illam gentem funestaverint. Hac vero tempestate, hominum genus universum cum pecuniae caritate tum rei oeconomicae angustiis adeo comprimitur, ut, quo magis se expedire nititur eo inextricabilius se irretitum experiatur; ex quo fit, ut iam nulla sit natio, nulla Civitas, societas aut familia nulla, quae vel ipsa calamitatibus levius gravius non obruatur, vel aliena ruina in praeceps raptari non videatur. Quin immo ii ipsi, pauci profecto, qui cum ingentissimis divitiis praediti sint, mundi gubernacula regere videntur; ii, porro perpauci, qui immodico quaestui servientes, tantorum malorum, magnam partem, causa et fuerunt et sunt; ii ipsi — inquimus — haud raro iisdem hisce malis inhoneste obruuntur primi, plurimorum bona fortunasque in suam perniciem rapientes; adeo ut, tremendum in modum, de orbe terrarum universo comprobatum videamus, quod de singulis flagitiosis hominibus Spiritus Sanctus ea sententia edixerat: « Per quae peccat quis, per haec et torquetur ». [1]

Cui dolendae rerum condicioni intimo ex animo ingemiscentes, quadam veluti necessitate compellimur eosdem Sanctissimi Cordis Iesu amoris sensus, pro Nostra tenuitate, efferendi, illud et Nos

[1] *Sap.*, XI, 17.

inclamantes: « Misereor super turbam ».[1] At vero radix ipsa, ex qua tristissima repetitur rerum condicio, multo magis deploranda; etenim si nullo non tempore Spiritus Sancti sententia, per Paulum Apostolum promulgata, aptissime rei congruere visa est, « radicem » videlicet « omnium malorum cupiditatem » esse,[2] at nunc quam maxime. Nonne enim illa fluxorum bonorum aviditas, quae vel ab ethnico Poeta iure merito « auri sacra fames » sugillata est; nonne sordidum illud suarum tantum rerum studium, quo unice movente persaepe sive singulorum sive societatum inter se necessitudines instituuntur; nonne denique cupiditas, quocumque demum nomine aut forma appelletur, in causa potissimum est, cur hominum genus ad extremum discrimen adductum miserantes conspiciamus? Hinc siquidem mutuae suspicionis surculi, cuiuslibet humani commercii vigorem enervantis; hinc invidiae faces, sibi damno aliena bona imputantis; hinc sordes proprii amoris immodici, omnia in sui unice commodum ordinantis ac subiicientis, aliorum commodo, nedum neglecto, conculcato; hinc denique iniqua rerum perturbatio imparque bonorum partitio, qua fit ut civitatum opes in perpaucorum hominum privatorum manibus coacerventur, qui — ut superiore anno Encyclicis Litteris *Quadragesimo anno* monuimus — immenso cum populorum detrimento, totius orbis commercia ad suum libitum moderantur.

Quod si legitimo in patriam studio abutens debitaeque erga suam Nationem pietatis sensus plus aequo extollens (quam quidem pietatem rectus christianae caritatis ordo, nedum improbet, at suis normis sanctam vivacioremque efficit), nimius id genus sui suorumque amor in mutuas inter populos rationes ac necessitudines subrepserit, nihil iam erit tam abnorme, quod culpa carere non videatur; adeo ut quod facinus a privatis hominibus perpetratum omnium iudicio vituperandum haberetur, idem, patriae caritatis causa interposita, et honestum et laude dignum censeatur. Hinc divinae legi fraternae caritatis, qua gentes populique omnes devincti in unam familiam coalescunt sub uno Patre qui in caelis est,

[1] Marc., VIII, 2.
[2] Cfr. *I Tim.*, VI, 10.

odium succedat necesse est omnibus exitiale; in re autem publica gerenda leges sacrae, cuiuslibet civilis vitae cultusque norma, conculcentur; firma iuris fideique fundamenta evertantur, quibus res publica innititur; tradita denique a maioribus instituta corrumpantur atque oblitterentur, quae in Deo colendo eiusque lege firmiter servanda vigentem usque civitatum florem columenque tutissimum reponebant.

At vero — quod malorum omnium periculosissimum dixeris — cuiusvis ordinis eversores, sive «communistae» sive alio nomine appellantur, in tanta morum perturbatione gravissimas rei oeconomicae angustias exaggerantes, eo vires summa audacia intendunt, ut, quolibet freno a cervicibus excusso legisque cum humanae tum divinae vinculis praecisis, in religionem omnem ipsumque in Deum bellum atrocissimum commoveant; illud sibi proponentes ut ex hominum mente, vel inde a tenellula aetate, notitiam sensumque religionis radicitus exstirpent; cum probe sciant, divina lege doctrinaque ex hominum mente deleta, nihil iam sibi arrogare non posse. Atque ita, quod numquam usquam legimus accidisse, oculis cernimus impios homines, nefando furore agitatos, vexilla contra Deum religionemque omnem ubique gentium terrarumque impudenter extulisse.

Quod si numquam, cursu temporum, improbi viri defuere, neque qui Deum esse negarent, ii tamen et numero perpauci, singuli ac singulares, impiam suam mentem apertius prodere vel metuebant vel inopportunum putabant. Quod divino spiritu afflatus innuisse Psaltes videtur iis verbis: « Dixit insipiens in corde suo: Non est Deus »;[1] quasi videlicet huiusmodi impium induxerit, veluti in multitudine solitarium, negantem quidem Factorem suum Deum esse, hoc tamen scelus intimo in animo comprimentem. Verum, hac nostra aetate, perniciosissimus hic error, late iam in vulgus propagatus, in ipsas populares scholas insinuatur palamque se in theatris manifestat: quo autem latius usque possit effluere, eiusdem fautores vel a recentissime inventis, cinematographicis, quas dicunt, scenis, grammophonicis ac radiophonicis concentibus

[1] Ps. XIII, 1, et LII, 1.

sermonibusque, opem petunt; propriis officinis librariis praediti, opellas omnibus linguis exaratas excudunt, pompas agunt triumphantium more, suaeque impietatis monumenta et documenta publice proponunt. Nec satis; at in factiones politicas, oeconomicas, militares distributi arcteque consociati, per suos praecones qua comitiis, qua imaginibus tabellisque, ceterisque omnibus quibus sua placita clam palam possint in omnes ordines, coetus, trivia diffundere, impigre in tam scelestum opus incumbunt; cui ulterius provehendo, suarum studiorum Universitatum auctoritate operaque suffulti, illud tandem nervosa industria pervincunt, ut incautos in suum gregem cooptatos validissime constringant. Quam navitatem adeo sollertem in nefariae causae commodum collocatam Nobis conspicientibus, menti labiisque ultro subit maestissima illa Christi Domini querela: « Filii huius saeculi prudentiores filiis lucis in generatione sua sunt ». [1]

Age vero, tam iniquae factionis duces auctoresque, hodiernam rerum omnium inopiam in suam rem derivantes, toti sunt ut nefandis cavillationibus Deum religionemque apud plebem, tamquam tantorum malorum causam, criminentur; Christi Servatoris Crux ipsa sacrosancta, humilitatis paupertatisque insigne, cum hodiernae imperandi libidinis insignibus componatur; quasi videlicet religio cum tenebricosis illis conventiculis, quae tantam orbi universo molem molestiarum intulerunt, amico foedere consociaretur. Atque hac ratione, nec sine exitiali exitu, contendunt ut victus cotidiani decertationes postulationesque praedii proprii possidendi, aequae mercedis, honesti domicilii, eius denique vitae condicionis, quae hominem non dedeceat, cum bello nefario in Deum permisceant. Adde quod iidem, modum omnem excedentes, legitimas naturae appetitiones effrenasque cupiditates iuxta reputent, dummodo impiis consiliis institutisque suis id conducere videatur; perinde ac leges aeternae divinitus promulgatae ab hominum felicitate discreparent, cuius potius sint certissimae effectrices custodesque, aut vires humanae, utut novissimis artium inventis instructae, contra Dei Optimi Maximi potentissimam

[1] Luc., XVI, 8.

voluntatem, novum orbi rerum ordinem eundemque potiorem adducere valerent.

Iamvero, quod sane dolendum est, homines paene infiniti, rati se pro victu cultuque dimicare, notione veri funditus eversa, huiusmodi commentis adhaerentes, in Deum religionemque conviciis invehuntur; neque in unam catholicam religionem, verum in eas omnes, quae Deum adspectabilis huius mundi auctorem agnoscunt rerumque omnium moderatorem supremum. Sectae autem clandestinae, suapte natura, semper Dei Ecclesiaeque hostibus — quicumque demum ii sint — adiumento esse paratissimae, vesano huic odio, unde nullius ordinis civilis aut quies aut felicitas, at certa civitatum ruina proficiscitur, novos usque igniculos addere conantur.

Itaque nova haec impietatis forma, praepotentium hominis libidinum habenas dum laxat, impudentissime conclamat pacem aut felicitatem fore nullam in terra, dum religionis ultimum vestigium radicitus non fuerit exturbatum, ultimusque religionis assecla obtruncatus. Quasi vero mirabilem illum concentum, quo creata omnia « enarrant gloriam Dei »,[1] aeterno silentio premi posse opinarentur.

Optime novimus, venerabiles fratres, hos omnes conatus in irritum esse cessuros, cum procul dubio futurum sit ut stato a se tempore « exsurgat Deus et dissipentur inimici eius »;[2] novimus portas inferi nunquam praevalituras;[3] novimus divinum Redemptorem, ut de eo praenuntiatum est, « terram virga oris sui » percussurum et « spiritu labiorum suorum » impium interfecturum;[4] atque horrendam sane miseris illis hominibus horam futuram, qua incident « in manus Dei viventis ».[5]

Hanc autem Nostram supremae Dei Ecclesiaeque victoriae inconcussam spem quotidie confirmat (quae infinita est Dei Boni-

[1] Ps. XVIII, 2.
[2] Ps. LXVII, 2.
[3] Cfr. MATTH., XVI, 18.
[4] Cfr. Is., XI, 4.
[5] *Hebr.*, X, 31.

tas!) nobilis ille, quem ubique gentium et in quovis societatis ordine cernimus, innumerabilium animorum ardor in Deum se ferentium. Validissimus profecto Spiritus Sancti afflatus nunc terras omnes concursans, iuvenilia potissimum pectora ad sublimiora christianae legis culmina assequenda allicit, eaque, supra vanam hominum observantiam elevans, ad quaevis vel maxime ardua facinora instruit; divinus sane afflatus, inquimus, animas omnes, vel invitas, concutit, iisque intimam iniiciens sollicitudinem, iis quoque Dei sitim ingerit, quae hanc sitim fateri non audent. Etiam Nostram ad laicos homines invitationem, qua eos in agmina Actionis Catholicae vocavimus ut apostolatus hierarchici participes fierent, ubique terrarum dociles magnanimique exceperunt plurimi; et tam in urbibus quam in pagis augescit in dies eorum numerus, qui ad christianas leges propugnandas et secundum eas totam rei publicae vitam componendam dum totis viribus nituntur, intemeratae vitae exemplis sua ipsi dicta confirmare contendunt.

Verum, tantam impietatem, tantam sanctissimorum institutorum conculcationem, tantam immortalium animarum cladem, tantum denique divinae Maiestatis contemptum cernentibus, Nobis temperare non possumus, venerabiles fratres, quin acerrimum, quo premimur, dolorem effundamus; Nostramque vocem Apostolici pectoris vi extollentes, divina iura conculcata et mortalium animi, qui Deo prorsus indiget, sanctas appetitiones defendamus; idque vel eo magis quod hae turmae diabolico spiritu furentes non declamationibus tantum, sed viribus omnibus coniunctis nefaria sua consilia quam primum exsequi conantur. Vae humano generi, si Deus, a creatis ab se naturis tanto contemptui habitus, hisce vastationis fluctibus apertum cursum permitteret, iisque, tamquam flagellis ad puniendum mundum, uteretur!

Necesse est igitur, venerabiles fratres, ut indefesse opponamus « murum pro domo Israel »,[1] vires omnes nostras nos quoque in unum solidumque agmen contra iniquas phalanges coniungendo, non minus Deo quam humano generi infensas. In hac enim pugna

[1] Ezech., XIII, 5.

de maximo, quod humanae libertati ineundum proponi possit, disceptatur consilio: aut pro Deo aut contra Deum; en rursus deliberatio, in qua universi orbis sortes continentur; in quavis enim re, in re politica et oeconomica, in moribus, disciplinis, artibus, in Civitate ac domestica civilique consortione, in Oriente et Occidente, ubique haec deliberatio occurrit, cuius consectaria summum prorsus momentum habent. Atque ita fit, ut vel ipsi sectae illius magistri, quae mundi naturam sola materia constare effutiens, Deum non esse iam pro certo se ostendisse iactabat, de Deo disceptationes, quem iam se de medio abstulisse putaverint, iterum iterumque instituere adigantur.

Itaque omnes, tam privatos homines, quam civitates, in Domino obtestamur, ut, cum tam gravia agitentur consilia, tam grandia pro humani generis incolumitate ineantur discrimina, sordidum illud ponant proprii tantum commodi inordinatique sui amoris studium, quod acerrimas quasque obtundens mentes, incepta quaelibet etiam nobilissima obtruncat, quae extra arcta propriae utilitatis septa vel minimum exsilire videantur; coniungantur omnes, gravia quoque, si opus fuerit, damna subeuntes, ut se atque hominum societátem sospitent universam. Qua in animorum viriumque coniunctione primas profecto sibi vindicare debent, qui christiano gloriantur nomine, illustria aevi apostolici exempla recolentes, cum « multitudinis credentium erat cor unum et anima una »;[1] sed etiam omnes, quotquot Deum agnoscunt sincereque atque ex animo reverentur, in idem suam conferant operam, ut ingens, quod cunctis imminet, periculum ab humano genere propulsetur. Dei enim agnitione, tamquam firmo cuiusvis civilis ordinis fundamento, cum humana quaelibet auctoritas innitatur necesse sit, qui omnium rerum legumque omnium perturbationem ac resolutionem nolunt, ii strenue contendant oportet, ne religionis hostes sua consilia, tam vehementer palamque conclamata, exsequantur.

Neque illud Nos latet, venerabiles fratres, in hac pro aris pugna etiam humana quaevis legitima arma esse adhibenda, quae nobis praesto sint. Idcirco Nos, claris s. m. decessoris Nostri Leo-

[1] *Act.*, IV, 32.

nis XIII vestigiis inhaerentes, Encyclicis Litteris *Quadragesimo anno* pro magis aequa bonorum terrestrium partitione tam strenue propugnavimus, ea omnia indicantes, quibus efficacissime hominum societatis universae sanitas vigorque, eiusque membris laborantibus quies et pax reddi possint. Cum enim vehementissimum honestae cuiusdam felicitatis etiam in terris adipiscendae studium ab ipso universarum rerum Conditore in mortalium animis satum sit, nunquam christiana lex legitimos nisus ad veram scientiam ulterius promovendam et ad altiora usque hominem recto calle provehendum non benevolenter agnovit, non fovit actuosissime.

Quoniam vero, venerabiles fratres, adversus hoc, satanicum prorsus, in religionem odium, quod illud « mysterium iniquitatis » a S. Paulo commemoratum [1] in mentem redigit, sola humana praesidia et hominum providentiae non sufficiunt, Nos apostolico Nostro ministerio deesse arbitraremur, si hominibus mira lucis mysteria ostendere recusaremus, quae una reconditam custodiunt vim effrenatas tenebrarum potestates subiugandi. Age vero, cum redux Christus Dominus e Thaboris splendoribus, puerum a daemonio vexatum sanasset, discipulis, qui illum liberare non potuissent, demisse petentibus: « Quare nos non potuimus eiicere illum? » illud sane memorandum respondit: « Hoc genus non eiicitur nisi per orationem et ieiunium ». [2] Quam divinam monitionem, venerabiles fratres, nostrorum quoque temporum malis adamussim aptandam esse putamus, quippe quae nisi « per orationem et ieiunium » et ipsa repelli non possint.

Memores igitur nostrae angustis limitibus definitae naturae, nosque a summo rerum Auctore omnino pendere probe conscii, ad precationem in primis confugiamus. Fide novimus quanta sit demisse, fidenter, perseveranterque precandi vis: nulli enim unquam alii bono operi Deus omnipotens tam amplas, tam communes, tam sollemnes promissiones adnexas voluit, quam admotis sibi precibus: « Petite et dabitur vobis, quaerite et invenietis, pulsate

[1] *II Thess.*, II, 7.

[2] MATTH., XVII, 18-20.

et aperietur vobis; omnis enim qui petit, accipit; et qui quaerit, invenit, et pulsanti aperietur ».[1] « Amen, amen dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis ».[2]

Quid autem nostra precatione dignius, quid adorandae Illius personae aptius, qui unus est « Mediator Dei et hominum, homo Christus Iesus »,[3] quam impetrare ne fides in unum Deum vivum et verum exsulet a terra? Talis precandi ratio iam ex parte habet in semet ipsa id quod petit: nam ubi quis orat, ibidem ille cum Deo coniungitur iamque per hoc vivam Dei memoriam in terris efficit. Et re quidem vera, qui orat, ipso sui demisso corporis habitu, suam in omnium rerum Conditorem ac Dominum fidem palam profitetur; quoties vero non privatim sed communiter hoc praestat, per id ipsum supremum et summae potestatis Dominum agnoscit, non modo singulis hominibus sed universae etiam humanae societati imperantem.

Quam iucundum sane caelo terraeque spectaculum praebet Ecclesia orans, cum, totos continenter dies noctesque totas, psalmi divino afflatu conscripti concinantur in terris: nulla per diem computetur hora, quae propria non consecretur liturgia; nulla humanae vitae aetas, quae suum non habeat locum in gratiarum actionibus, laudibus, precibus, piaculis communis huius obsecrationis mystici corporis Christi, quod est Ecclesia. Atque ita precatio, quemadmodum divinus ipse Redemptor spoponderat, Deum hominibus praesentem facit: « Ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum ».[4]

Ipsam praeterea aerumnarum causam, quam superius commemoravimus, auferet precandi studium; inexplebilem dicimus temporalium bonorum cupiditatem. Nam qui orat, in excelsum suspicit, ad caelestia nempe bona, quae meditatur atque exoptat; se totum abdit in mirum contemplandum ordinem a Deo statutum, in quo nulla adest vanae gloriae libido, nulla maioris

[1] Matth., VII, 7-8.
[2] Ioan., XVI, 23.
[3] *I Tim.*, II, 5.
[4] Matth., XVIII, 20.

usque celeritatis vana contentio; atque ita aequalis illa operis quietisque compensatio quasi sponte restituetur, quae ab hodierna societate, magno cum totius vitae et physicae et oeconomicae et moralis detrimento, penitus abest. Etenim si qui ob nimiam rerum confectarum copiam in otium egestatemque sunt adacti, debitum ii precationi tempus dare vellent, brevi et opus et rerum prolatio intra rationabiles fines constringerentur, eaque contentio quae humanum genus nunc in binas ingentesque pro fluxis rebus pugnantium acies dividit, in nobilem pacificamque transiret concertationem ad caelestia aeternaque bona consequenda.

Hac itidem ratione tantopere expetitae paci sterneretur via, ut pulchre insinuat beatus Paulus, ubi precandi praeceptum cum sanctis et pacis et omnium hominum salutis desideriis coniungit: « Obsecro igitur primum omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones, pro omnibus hominibus: pro regibus et omnibus qui in sublimitate sunt, ut quietam et tranquillam vitam agamus in omni pietate et castitate. Hoc enim bonum est et acceptum coram Salvatore nostro Deo, qui omnes homines vult salvos fieri et ad agnitionem veritatis venire ».[1]

Pro omnibus postuletur pax, sed iis potissimum in quos gravissimum recidit munus regendi homines; nam quo pacto suis gentibus pacem dare possint, quam in se ipsi non habeant? Precatio autem ipsa est, quae, docente Apostolo, pacis donum afferre debet; precatio nimirum, quae ad Patrem caelestem eundemque omnium hominum patrem, habetur; precatio, quae communes exprimit magnae illius familiae sensus, quae cuiuslibet nationis regionisque transgreditur fines.

Qui in quavis re publica eundem Deum rogant ut pax habeatur in terris, non ii sunt homines qui inter gentes discordiae faces iniiciant; qui divinam Maiestatem precando honorant, non ii sunt qui dominandi cupiditatem in suam gentem inferant illumque inordinatum foveant patriae amorem, quo singuli populi suam cuiusque rem publicam sibi Deum faciunt; qui denique « Deum pacis et

[1] *I Tim.*, II, 1-4.

dilectionis »[1] continenter respiciunt eumque supplices adeunt per Christum, qui est « Pax nostra »,[2] ii profecto non acquiescent donec pax illa, quam mundus dare non potest, ab omnium bonorum Datore « hominibus bonae voluntatis »[3] tandem adveniat.

Paschalium illa gaudiorum nuncia, salutatio « Pax vobis »,[4] qua Christus Dominus Apostolos suorumque discipulorum primitias compellavit, quaeque exinde identidem in sacra Ecclesiae Liturgia resonare consuevit, eadem hodie, si unquam alias, hominum animos angustiis oppressos attollere sursum solarique debet.

Verum cum precatione poenitentia quoque coniungatur oportet: studium videlicet poenitentiae et christianae poenitentiae usus. Id nos docet divinus Praeceptor, qui ante omnia poenitentiam ipsam inculcavit: « Coepit Iesus praedicare et dicere: Poenitentiam agite ».[5] Id praeterea docemur et acceptâ a maioribus doctrinâ et historiâ Ecclesiae universâ; magnis in calamitatibus, magnis in populi christiani aerumnis, quandocumque divini auxilii maior premebat necessitas, christifideles, vel sua sponte vel saepius a sacris Pastoribus exemplo et hortatione incitati, utraque arma in vita spirituali validissima semper arripuerunt: precationem et poenitentiam. Sacro illo sensu, quo christiana plebs nisi a discordiae satoribus transversa agatur, sponte ducitur, quique nihil aliud tandem est quam « sensus Christi » ab Apostolo commemoratus,[6] numquam Christi fideles in huiusmodi rerum adiunctis non illico persenserunt suum cuiusque animum ab admissis esse mundandum, ideoque et intime dolere, et sacro se tribunali sistere et externis quoque piacularibus exercitiis divinae Iustitiae facere satis numquam non contenderunt.

Nos equidem non fugit, idque vobiscum, venerabiles fratres, vehementer lamentamur, nostris temporibus ipsam piaminis et poe-

[1] *II Cor.*, XIII, 11.
[2] *Ephes.*, II, 14.
[3] Luc., II, 14.
[4] Ioan., XX, 19, 26.
[5] Matth., IV, 17.
[6] Cfr. *I Cor.*, II, 16.

nitentiae nedum notionem at ipsum nomen apud complures haud parum amisisse pristinae suae virtutis, qua olim magnanimos ciebant sensus et ad fortia impellebant suscipienda, quippe quae hominibus fide alte imbutis sacro Christi eiusque Sanctorum sigillo insignita apparerent; nec desunt qui externas corporis afflictationes inter obsoletas res amandare velint; ne quid dicamus de hodierno homine libero seu autonomo, quem vocant, qui poenitentiam quamlibet ut servile quid superbe contemnit. Nec mirum sane: quo magis enim in Deum fides debilitatur, pronum est ut eo magis primaevi peccati ac pristinae hominis contra Deum rebellionis notio obfuscetur atque evanescat, multoque magis iam nulla piaculi poenitentiaeque necessitas persentiatur.

Nos vero, venerabiles fratres, pro pastorali munere, haec nomina sanctasque res summo in honore habere utque habeantur curare, iisque germanam notionem nobilitatemque servare indemnem, atque adeo, quod pluris est, ut ad vitae christianae usum eaedem applicentur contendere debemus. Hoc a Nobis expostulat ipsa, quam propugnamus, Dei Religionisque defensio, cum poenitentia suapte natura ordinem morum agnoscat restituatque, qui lege aeterna, id est Deo ipso, innitatur. Qui Deo piamina offert pro peccato, is sanctas esse profitetur supremas morum leges, earumque obligandi vim atque in violatores animadvertendi ius agnoscit.

In perniciosissimis profecto nostrae aetatis erroribus ille est annumerandus, qui nefario ausu mores a religione seiungit, quodvis scilicet legibus subducens fundamentum. Qui quidem mentis error praetermitti quadantenus poterat fortasse minusque exitiosus videri, cum inter paucos continebatur, cumque in Deum fides commune totius humani generis patrimonium adhuc erat, adeo ut ii quoque qui eam iam non profiterentur aperte, tacite tamen opinione admittere cogerentur. At nunc, cum atheismus etiam populares inficit coetus, atrocia illius erroris consectaria quotidiano usu tanguntur et obviam occurrunt passim. Pro morum lege, quae, sublata in Deum fide, decidat pariter necesse est, vis bruta imponitur omnium iura conculcans. Antiquam agendi fidem atque honestatem mutuique commercii probitatem, vel ethnicorum

rhetorum ac poetarum laudibus tantopere commendatam, excipiunt nunc sordida lucri studia, quibus incensi complures sua aliorumque negotia impudenter passim perfideque agunt. Et sane, quî possunt humana consistere commercia, quî vim nancisci pactiones, ubi nullum sit conscientiae vadimonium? Quodnam autem conscientiae sit vadimonium, ubi nulla sit in Deum fides, nullus Dei timor? Hoc enim sublato fundamento, omnis morum decidit lex, nihilque impedire poterit quominus gradatim, at necessario, praecipites ruant gentes, familiae, res publica, ipseque humanae vitae cultus.

Poenitentia itaque salutare armorum est genus, quibus utuntur strenui Christi milites pro universo morum ordine propugnando restituendoque dimicare cupientes: armorum est genus, quod ad omnium malorum radicem resecandam descendit, cupiditatem dicimus corruptibilium divitiarum inhonestarumque vitae voluptatum. Piacula sponte suscipiens, iucundis rebus vel aegre abstinens, variis poenitentiae operibus indulgens, christianus homo vere magnanimus abiectas cupiditates coërcet, quibus ad morum normam transgrediendam allicitur. Quod si idem divinae legis studio atque fraterno amore tam vehementer flagrat, quantum sane debet, tum non modo pro se suisque luendis commissis poenitentiae dat operam, sed etiam aliena peccata in se suscipit expianda, grandia Sanctorum exempla imitatus, qui ad totius suae aetatis peccatorum poenas ferendas, piaculares se hostias saepenumero exhibebant; imitatus quin immo divinum Redemptorem, Agnum Dei factum, « qui tollit peccatum mundi ».[1]

Nonne, venerabiles fratres, in hoc poenitentiae studio pacis quoque mysterium abditur? « Non est pax impiis »[2] inquit Spiritus Sanctus, qui ordini a natura atque adeo ab eius Conditore statuto semper contradicunt et repugnant. Tunc solummodo, quando hic ordo restitutus erit, quando omnes gentes illum ultro fideliterque agnoverint et servaverint, quando intimae populorum rationes et mutuae cum aliis nationibus necessitudines hoc nitantur funda-

[1] Ioan., I, 29.
[2] Is., XLVIII, 22.

mento, tunc solummodo firma in terris pax haberi poterit. At optatam hanc firmae pacis auram nec pacis foedera nec sollemniores pactiones, nec communes populorum conventus aut consultationes, nec Civitatum rectorum nobiles sincerique conatus adducere poterunt, nisi prius sacra naturalis divinaeque legis iura sint agnita. Nullus oeconomiae publicae moderator, nulla virium ordinandarum et componendarum peritia, societatis rationes pacifice extricare poterit, nisi prius in ipso oeconomiae ambitu lex moralis, Deo conscientiaque innixa, triumphet. Hic nervus praecipuus totius roboris tam politicae quam oeconomicae populorum vitae; hoc pretium omnium certissimum, quo firmo, reliqua omnia nutare non possunt, quippe quae immutabili aeternaque Dei lege, validissima scilicet auctoritate, solidentur.

At poenitentia et singulis hominibus firmam affert pacem, eos a terrenis fluxisque bonis abducens, ad aeterna sustollens, eosque vel in mediis angustiis aerumnisque constitutos, illa donans pace, quam mundus, quibusvis divitiis voluptatibusque suis, dare non potest. Nonne unus ex iucundioribus laetioribusque concentibus, qui in hac lacrimarum valle unquam sint exauditi, notissimum illud est Sancti Francisci « Canticum solis seu creaturarum » ? Atqui eius auctor, scriptor, cantor austerissimis Christi asseclis est profecto annumerandus; illum dicimus Assisiensem pauperculum, qui nihil prorsus possidebat in terra, quique in corpore suo, macie consumpto, cruenta Domini crucifixi stigmata pertulit.

Precatio igitur et poenitentia duo sunt validi spiritus, nobis hac aetate a Deo dati, ut miseram humanitatem, huc illuc sine duce errantem, ad ipsum reducamus; qui causam primam praecipuamque omnis perturbationis defectionisque — rebellionem scilicet hominis in Deum — dissipent atque expient. Sed ipsae gentes ad summam tandem deliberationem vocantur; ut nimirum, aut his benevolis beneficisque spiritibus se credant et humiles dolentesque ad Dominum suum misericordiarumque Patrem revertantur; aut in manus hostis Deum adversantis, id est vindictae spiritualisque ruinae, se totos illudque modicum quod adhuc in terris maneat beatitatis residuum coniiciant.

Nihil ergo aliud restat quam ut miserum hunc mundum, qui tam copiosum sanguinem effudit, tot aperuit tumulos, tot insignes res delevit, tot denique hominibus pane operaque interdixit; nihil, inquimus, aliud restat, quam ut hunc mundum amantissimis sacrae Liturgiae vocibus compellemus: « Convertere ad Dominum Deum tuum! ».

Iamvero, ad hanc precum operumque piacularium conspirationem quamnam vobis, venerabiles fratres, occasionem opportuniorem indicandam nanciscamur quam sollemnem diem, qui iam imminet, Sacratissimo Iesu Cordi dicatum? Cuius cum sit nota peculiaris — quemadmodum Encyclicis Litteris *Miserentissimus* quattuor abhinc annis datis copiose demonstravimus — hominum scelerum expiandorum studium caritate incitante, in omnibus Orbis templis perpetuum, sacro anniversario recurrente, publice tot flagitia, quibus Cor illud divinum impetitur, piaculis reparanda decrevimus.

Equidem confidimus futurum ut hoc anno, die divino Cordi sacra, Ecclesiae filii universae certatim in flagitia expianda divinaque impetranda dona studiosius incumbant. Qui frequentissimi ad Eucharisticam mensam accedentes, et circum altaria provoluti, humani generis Redemptorem sub Sacramenti velis delitescentem venerantes — quod proinde, venerabiles fratres, in omnibus templis ea die sollemniter exponendum curabitis — in illud Cor misericordissimum, omnium humanorum dolorum aculeos in se expertum, molem angorum, quibus afficiuntur, effundant; fidemque suam firmam, certam spem, ardentem caritatem profitentes, idem Cor Sanctissimum, validissimo patrocinio Virginis Deiparae, omnium gratiarum Mediatricis, interposito, pro se suisque, pro patria, pro Ecclesia, pro Christi Vicario ceterisque Pastoribus, eiusdem gravissimi animarum regiminis in partem adscitis, fervide deprecentur; itemque pro fratribus de eadem fide sive consentientibus, sive dissentientibus, sive impietatis aut infidelitatis labe infectis, ac pro ipsis denique Dei Ecclesiaeque hostibus, ut tandem et convertantur vivant.

Quod precandi studium voluntatemque expiandi per Octavam totam, quo liturgico privilegio Sacratissimi Cordis festum Nos ipsi insignitum voluimus, fovere pergant omnes: quibus diebus illa semper animo menteque spectantes, quae superius enucleate attigimus, eas virtutum pietatisque exercitationes peragant, quae, pro rerum locorumque adiunctis, vobis, venerabiles fratres, vel indicandae vel decernendae videantur: « ut misericordiam consequamur et gratiam inveniamus in auxilio opportuno ».[1]

Hac vero Octava — quam equidem toto terrarum orbe expiandis flagitiis, sanctae severitati, cupidinum refrenationi, peculiaribusque supplicationibus dicatam cupimus — spectaculis, ludicris, corporisque deliciis, quamquam alioquin honestis, christifideles abstineant; qui vero maiore bonorum copia perfruuntur, christianae austeritatis memores, a consueto vitae licet moderato cultu nonnihil subducant quod egenis largiantur, cum liberales in pauperes largitiones suis admissis redimendis divinaeque misericordiae sibi conciliandae maxime conducant. Qui autem vel in egestate versantur, vel, ob operum intermissionem, mercede imminuta angustius nunc vivere coguntur, eadem et ipsi christianae austeritatis disciplina informati, rerum defectus — quibus a temporum tristitia ipsâque rerum condicione laborant, quam iisdem providentissimus Deus, arcano quidem at certe benignissimo consilio, in civili societate assignavit — patienter Dei amore studeant tolerare; penuriaeque aerumnas, graviores nunc profecto ob communes angustias quibus omnes exercentur, e Dei manu obsequenter fidenterque accipientes, mentem animumque ad divinum illud exemplum omnibus propositum attollant, Christum crucifixum; porro reputantes, etsi opus laborque pro maximis vitae praesidiis recte aestimetur, tamen hominum salutem Dei patientis amore constitisse, eo certissimo solacio animum erigant: se suis angustiis doloribusque, christiana virtute toleratis, temporibus pacis misericordiaeque maturius reducendis operam efficacissimam posituros.

Audiet profecto divinum Cor Iesu Ecclesiae suae voces supplicationesque, dicetque tandem Sponsae amatissimae, tot dolorum

[1] *Hebr.*, IV, 16.

angorumque cumulo afflictae atque ingemiscenti: «Magna est fides tua! Fiat tibi sicut vis ».[1]

Hac freti fiducia, quam Crucis firmat commemoratio, humanae redemptionis et signi et instrumenti pretiosissimi, cuius hodierna die gloriosam Inventionem recolimus, vobis, venerabiles fratres, clero populoque vobis commisso, orbi denique catholico universo, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die III mensis Maii, in festo Inventionis S. Crucis, anno MDCCCCXXXII, Pontificatus Nostri undecimo.

PIUS PP. XI

CONSTITUTIO APOSTOLICA

URBIS

DE PAROECIARUM OMNIUM SANCTORUM, SS. MARCELLINI ET PETRI ET S. MARIAE A BONO CONSILIO DISMEMBRATIONE AC DE NOVAE S. MARIAE AUXILIATRICIS PAROECIAE ERECTIONE.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Inter pastoralis Nostrae sollicitudinis curas, quibus assidue premimur, haec prae ceteris cordi Nostro insidet ut provideamus, ne christifideles in alma hac Urbe degentes ulla in spiritualibus detrimenta patiantur. Cum itaque in regione circa viam Tusculanam plura incolarum millia suum habeant in praesens domicilium constitutum a paroeciali sua ecclesia procul distans, ac eorum regimini et curae haud facile sit ab uno aut altero vel vigilantissimo Pastore provideri, novam in illa paroecialem ecclesiam erigere paene necessarium visum est. Quam quidem Pia S. Francisci Salesii Societas, tam de Ecclesia et christiano populo optime merita, in Beatae Mariae Virginis Auxiliatricis honorem e solo exstruendam suscepit. Nos vero ad maius ipsorum fidelium spirituale bonum praecipue intendentes, collatis cum dilecto filio Nostro Francisco titulo S. Mariae Novae S. R. E. Presbytero Cardinale Marchetti Selvaggiani, Nostro in Urbe Vicario in spiritualibus Generali, consiliis, ac omnibus mature perpensis, a paroecia-

[1] MATTH., XV, 28.

rum Omnium Sanctorum, SS. Marcellini et Petri *ad duas lauros* et S. Mariae a Bono Consilio territorio partem seiungere et novam ex illa paroeciam erigere statuimus. Quapropter, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, a praefatarum paroeciarum territorio illam circa viam Tusculanam partem dismembramus, cuius limites praefatus ipse Cardinalis Vicarius definiendos curabit, et novam ac distinctam paroeciam, titulo Beatae Mariae Virginis Auxiliatricis nuncupandam, suprema Nostra auctoritate erigimus et constituimus. Huius autem novae paroeciae ecclesiam paroecialem, templum, quod, ut supra diximus, in Beatae Mariae Virginis Auxiliatricis honorem exstrui coeptum est, declaramus et constituimus. Huic vero ecclesiae eiusque pro tempore parocho omnia concedimus iura et privilegia, quibus aliae Urbis paroeciales ecclesiae eorumque parochi iure communi vel legitima consuetudine fruuntur; eisque pariter onera omnia et obligationes imponimus, quibus ceterae Urbis paroeciales ecclesiae et parochi obstringuntur. Huius insuper sic noviter erectae paroeciae S. Mariae Auxiliatricis curam et regimen praefatae Salesianae Societati *pleno iure* suprema Nostra auctoritate concredimus; eiusque pro tempore parocho onus praecipue imponimus duos saltem habendi coadiutores, qui in pastorali munere obeundo validum ipsi praestent auxilium. Pro parochi autem eiusque coadiutorum honesta substentatione congruam Nos ipsi dotem assignabimus. Volumus denique ut, donec praefata paroecialis ecclesia perfecta fuerit, divina mysteria et paroeciales functiones in continenti Pii XI Instituti oratorio interea peragantur. Rebus itaque ut supra dispositis, ad eadem omnia exsequenda, dilectum filium Nostrum Cardinalem in Urbe Vicarium Generalem deputamus; cui propterea necessarias et opportunas concedimus facultates etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur alium virum in ecclesiastica dignitate vel officio constitutum, atque definitive sententiam dicendi de quavis controversia in exsecutionis actu quomodolibet oritura; eidemque onus imponimus peractae exsecutionis actorum fidem authentica forma exaratam redigendi, illamque in Vicariatus Urbis archivo religiose adservandi. Volumus quoque ut harum Litterarum transumptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris Nostris tribueretur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent. Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, aliisque constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, vel quavis alia firmitate roboratis, statutis, consuetudinibus ceterisque contrariis quibuslibet, etiam specialissima mentione dignis, quibus omnibus per praesentes auctoritate Aposto-

lica derogamus. Nemini autem has Litteras Nostras dismembrationis, erectionis, concessionis, statuti, mandati, derogationis et voluntatis Nostrae infringere, vel eis contraire liceat. Si quis autem ausu temerario hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo tricesimo secundo, die vicesima quinta Martii mensis, Pontificatus Nostri anno undecimo.

Fr. A. CARD. FRÜHWIRTH
Cancellarius S. R. E.

F. CARD. MARCHETTI SELVAGGIANI
Vic. Gen. S. S.

Ioseph Wilpert, *Decanus Collegii Protonot. Apostolicorum.*
Alfonsus Carinci, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Cancellaria Apostolica, Vol. XLV. n. 42. - M. Riggi.

LITTERAE APOSTOLICAE

ARCHISODALITATI URBANAE A DOCTRINA CHRISTIANA OMNIBUSQUE INSTITUTIONIS RELIGIOSAE OPERIBUS PRAESTITES TUTELARES TRIBUUNTUR S. CAROLUS BORROMAEUS ET S. ROBERTUS BELLARMINO.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Hac Alma in Urbe frugifera exstat canonice erecta in templo Sanctae Mariae a Lacrymis, vulgo *del Pianto*, Archisodalitas a Doctrina Christiana nuncupata. Nunc autem eiusdem Archiconfraternitatis moderatores, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Nostro in Urbe eiusque in districtu Vicario in spiritualibus generali amplissime suffragante, Nos enixe humiliterque rogant ut tanquam caelestes Patronos pio eidem instituto Sanctum Carolum Borromaeum, Episcopum Confessorem, et Sanctum Robertum Bellarminum, Episcopum Confessorem atque Ecclesiae Doctorem, concedere dignemur. Nil enim magis opportunum videtur quam ita sacerdotibus ceterisque omnibus qui in doctrinam christianam tradendam incumbunt, conspicua praebere exempla eorundem Sanctorum, quos in sacris explendis muneribus atque in populo christiano religiosae edocendo insignes Ecclesia dilaudat. Sanctus enim Mediolanensium Praesul non modo utilissimum Parochorum Catechismum, qui etiam « Catechismus Romanus » appellari solet, conficiendum atque in lucem edendum curavit, sed illas quoque in dioecesi sua et finitimis in

dioecesibus instituit atque opportunis statutis instruxit celeberrimas doctrinae christianae scholas, quae usque ad nostram vigent aetatem. Sanctus vero Controversiarum Magister, praeter ea praeclarae sapientiae documenta, quibus exstat insignis in Ecclesia Dei, aureum illum composuit Catechismum, qui Summorum Pontificum et plurimorum Episcoporum iudicio atque trium fere saeculorum usu ita est commendatus et comprobatus, ut catechesis exemplar recte habendus sit. Conlatis igitur consiliis cum dilecto filio Nostro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, motu proprio atque ex certa scientia ac matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore, perpetuumque in modum Sanctum Carolum Borromaeum, Episcopum Confessorem, et Sanctum Robertum Bellarminum, Episcopum Confessorem atque Ecclesiae Doctorem, caelestes Patronos non modo memoratae Urbanae Archiconfraternitatis Doctrinae Christianae sed omnium quoque ceterorum instructionis religiosae Operum ubique terrarum exsistentium constituimus et declaramus. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Haec, ad spirituale omnium tum catechesis magistrorum tum discipulorum bonum ubique provehendum concedentes, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVI mensis Aprilis, anno MDCCCCXXXII, Pontificatus Nostri undecimo.

E. CARD. PACELLI, *a Secretis Status*.

EPISTOLA

AD EMUM P. D. PETRUM TIT. S. LAURENTII IN LUCINA S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM GASPARRI EUMDEMQUE S. R. E. CAMERARIUM, XVI AETATIS LUSTRA FELICITER EXPLENTEM.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Semper in studiis laboribusque viventi non intelligitur quando obrepat senectus. Hoc sane tibi contingit, quem, licet octogesimum ipse iam annum agas,

tamen neque vires neque animi robur deficiunt. Quum autem tempus omne praeteritum inter gravissima officia curasque maximas ad gloriam Romanae Ecclesiae amplificandam exegeris, sive iuris docendi munere obeundo, sive Apostolicis legationibus perfungendis, sive praesertim publicis Ecclesiae negotiis tamdiu tantaque sollertia praesidendo, nunc quoque ita in promerita quiete versaris, ut senectus ipsa non modo languida et iners non sit, verum etiam operosa et semper agens aliquid et moliens videatur. Novissimo enim tempore tu quidem, doctrinae christianae pervulgandae studio mire incensus, « Catechismum Catholicum » praeclara eruditione et venustate quadam Christi fidelibus comparasti, illudque opus de matrimonio christiano, inter iuris peritos laudatissimum, quod abhinc plurimos annos primo in vulgus edidisti, hodie ad recentiores leges necessitatesque concinnius compositum, rursus curas edendum. Neque hae quidem ingenii exercitationes, neque haec curricula mentis te minime valent impedire, quominus Consilio praesideas Patrum Cardinalium quibus Codicem pro Ecclesia Orientali apparandum triennio ante demandavimus; immo vero tu, et alacritate et auctoritate princeps, singula doctrinae capita sedulo perpendis, aliorum sententias sollicite excipis, omnes disputationes summa prudentia consilioque moderaris; quare non est dubitandum, quin opus istud perarduum sane tantique momenti, tua tuorumque Conlegarum sollertia, nec non studio operaque doctissimorum hominum ex Oriente quoque in consilium evocatorum ad felicem exitum perducatur. Itaque laus illa longe lateque diffusa, quam mirifica industria et ingenium tibi peperit, in dies usque confirmatur et magis magisque augetur. Quapropter Nos opportunam nacti occasionem, tibi, dilecte fili Noster, sexdecim aetatis lustra feliciter explenti, ex animo vehementerque gratulamur, tecumque libenter laetamur, quod, Nostrae exspectationi probe respondens, curam actionemque tuam in vita etiam privata et quieta Nobis non desinis praestare. Ut autem placida sit tibi et lenis ac diuturna senectus, Deum exoramus benignissimum, qui se timentibus daturum promisit « laetitiam et gaudium et longitudinem dierum ». Quorum quidem caelestium donorum auspicium et grati benevolentisque animi Nostri testimonium apostolica esto benedictio, quam tibi, dilecte fili Noster, cunctisque carissimis tuis peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXV mensis Aprilis, in festo Sancti Marci Evangelistae, anno MDCCCCXXXII, Pontificatus Nostri undecimo.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XI, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

26 Aprilis 1932. — Titulari episcopali Ecclesiae Furnitanae praefecit R. P. Iulianum Mariam Nouailles, e Congregatione Missionariorum a Ss. Cordibus Iesu et Mariae, quem constituit Vicarium Apostolicum Insularum *Tahiti.*

— Titulari episcopali Ecclesiae Pomariensi, R. P. Paulum Audren, e Societate Parisiensi pro Missionibus exteris, quem constituit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Caroli de Gorostarzu, Episcopi tit. Aelanitici, Vicarii Apostolici de Yunnanfu.

1 Maii. — Metropolitanae Ecclesiae Urbinatensi, R. D. Antonium Tani, Vicarium generalem dioecesis Feretranae.

4 Maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Tlöensi R. P. D. Leonem Wałęga, hactenus Episcopum Tarnoviensem.

7 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Parmensi, R. P. D. Evasium Colli, hactenus Episcopum Iaciensem.

12 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Collensi, R. D. Franciscum Niccoli, parochum in oppido *Sesto Fiorentino* archidioecesis Florentinae.

13 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Manchesteriensi, R. P. D. Ioannem Baptistam Peterson, hactenus Episcopum Hippenum et Auxiliarem Emi P. D. Guilelmi Card. O'Connell, Archiepiscopi Bostoniensis.

— Cathedrali Ecclesiae Nottinghamensi, R. D. Ioannem Franciscum Mac Nulty, parochum in dioecesi Salfordensi.

— Cathedrali ecclesiae Portlandensi, R. D. Ioseph Mc Carthy, sacerdotem dioecesis Hartfortiensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Bidensi, R. D. Iacobum Augustinum Mc Fadden, Cancellarium curiae dioecesanae Clevelandensis, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Iosephi Schrembs, Episcopi Clevelandensis.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

NOMINATIONES

Successivis ut infra decretis Sacra Congregatio de Propaganda Fide renunciavit ad suum beneplacitum:

11 Ianuarii 1932. — R. D. Lucam Tchao, e clero indigena, *Praefectum Ap. de Chihfeng.*

— R. D. Eugenium Imhof, e Societate helvetica Missionum ad exteros de Bethleem, *Praefectum Apostolicum de Tsitsihar.*

16 Ianuarii. — R. P. Angelum de la Calle Fontecha, Ord. Erem. S. Augustini, *Praefectum Apostolicum de Yochow.*

— R. P. Hippolytum Martinez, O. E. S. A., *Praefectum Apostolicum de Lichow.*

— R. P. Hermenegildum Focaccia, O. F. M., *Praefectum Apostolicum de Yutse.*

23 Ianuarii. — R. P. Michaelem a Iustinopoli (vulgo Capodistria), Ord. F. M. Capuccinorum, *Superiorem ecclesiasticum Missionis Trapezuntinae.*

29 Ianuarii. — R. P. Venantium Guichard, O. F. M., *Praefectum Apostolicum de Idushien.*

— R. P. Prosperum Durand, O. F. M., *Superiorem ecclesiasticum missionis de Wei-hai-wei.*

19 Februarii. — R. P. Franciscum Joosten, e Congr. Immacul. Cordis B. M. V. (de Scheut), *Praefectum Apostolicum de Tatung.*

20 Februarii. — R. P. Raphaelem Toro, S. I., *Praefectum Apostolicum Fluminis Magdalenae.*

26 Februarii. — R. P. Berardum Barraciu, O. F. M. Conventualium, *Praefectum Apostolicum de Hinganfu.*

— R. P. Ioannem Collins, e Societate Lugdunensi pro Missionibus ad Afros, *Praefectum Ap. Liberiensem.*

27 Februarii — R. P. Gualterium Vervoort, e Congr. Oblatorum B. M. V. Immaculatam, *Praefectum Ap. de Pilcomayo.*

4 Martii. — R. P. Gulielmum Mac Grath, e Seminario missionum ad Sinas de Scarboro, *Praefectum Ap. de Chuchow.*

18 Martii. — R. P. Adamum Paulum Curran, O. P., *Superiorem ecclesiasticum Missionis de Kienning.*

Praeterea decretis eiusdem Sacri Consilii, renunciati sunt Praesides Pontificii Operis a Propagatione Fidei pro respectivis nationibus: die 30 Decembris 1931, R. P. Antonius Anoge, pro *Iaponia* et R. P. Petrus M. Villemot, pro *Corea*; 23 Februarii 1932, R. D. Antonius Eltschkner pro natione bohema in *Czechoslovachia*; 13 Aprilis 1932, R. D. Iulianus Fuentes Figueroa, pro *Venezuela*.

II

APPROBATIO

Decreto S. C. de Propaganda Fide, dato diei 30 Decembris 1931, Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia Pp. XI dignatus est approbare ad septennium experimenti gratia Constitutiones Instituti Sororum Missionariarum e Societate Mariae, cuius domus princeps est in archidioecesi Lugdunensi.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

SANCTI DEODATI SEU NANCEYEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI MARIAE TERESIAE A IESU, IN SAECULO ALEXIAE LE CLERC, FUNDATRICIS CANONISSARUM REGULARIUM S. AUGUSTINI CONGREGATIONIS NOSTRAE DOMINAE.

SUPER DUBIO

An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine, earumque adnexis in gradu heroico in casu et ad effectum de quo agitur.

Quanti momenti sit christianae iuventutis institutio, Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa XI, gloriose regnans, Litteris encyclicis *Divini illius Magistri* non multo ante datis, magnifice edocuit. Quibus etiam commemorat quot quantasque curas ad tam grande opus, pro suo apostolico munere, Ecclesia iugiter impenderit, multiplicatis, anteactis iam saeculis, cathedralibus, abbatialibus atque capitularibus scholis praeter nobiles illas studiorum Universitates, Ecclesia auspice, olim excitatas. Quod pro christiana iuventutis institutione studium, volventibus temporibus, tum magis

efferbuit, quum graviora christiani populi fidei imminere viderentur discrimina. Equidem eo potissime spectarunt novi saeculo decimosexto conditi regulares Ordines, et alia, quae postea effloruit, nobili aemulatione, religiosarum Congregationum seges. Quod vero iam antea in Italia in bonum sequioris etiam sexus S. Angela Mericia feliciter pro puellis popularis coetus gratuito instituendis inchoaverat opus, illud idem, ineunte saeculo decimoseptimo, auctore S. Petro Fourier, in ducatu, qui tunc exstabat, Lotharingiae, famula Dei Alexia Le Clerc laborioso conatu laetoque successu moliendum suscepit, nova ad id opportunissime procreata religiosa familia. Quo potissimum in opere piissimae huius virginis heroicae refulsere virtutes.

Ortum ea duxit Romaricimonte, vulgo *Remiremont*, parva in civitate ducatus Lotharingiae, intra Tullensis dioecesis fines, die Purificationi Beatae Mariae Virginis sacro, anno 1576 a Ioanne et Anna Sagay, christianis virtutibus atque honesto in civitate loco spectabilibus, qui eodem die puellam baptismo regenerari Deo curarunt. Optimam sortita indolem adolescentula, suavitate morum, vivido ingenio, specioso adspectu omnibus cara, mundi vanitatibus aliquantisper indulsit. Verum nondum vicennis ex fortuita pii cuiusdam libri lectione ad altiora revocata, ac mox S. Petri Fourier praedicatione permota, se totam Deo vacare constituit, omnibus mundi oblectamentis generoso animi proposito repudiatis.

Ac iam tunc quidem religiosae vocationis germina succrescere in se persentiens, illud prae primis ut metam sibi a Deo praefixam respiciebat, ut christianam puellarum institutionem promoveret. « Instructionis zelus — aiebat — meae est vocationis meta »; apostolicum porro spiritum sanctissimi conscientiae suae moderatoris hauserat, cuius illud praeclare exstat dictum: « vel unam Christo animam lucrari praestantius esse, quam novum mundum condere ». Cuius tanti viri zelo promptum atque docile instrumentum in Alexia provide Deus paraverat.

Itaque pia virgo, nonnullis aliis spectatae virtutis puellis sibi adlectis, Sancto Petro Fourier auctore atque moderatore, sacra Natalis Domini nocte anno 1597 novum coepit vitae institutum capessere, atque paullo post liberali hospitio Alexia eiusque sociae a nobili domina de Apremont in domo Canonissarum oppidi Portus suavis, vulgo *Poussay*, in pervigilio festi Corporis Christi anno 1598 exceptae, ibi regulas quasdam, a S. Petro Fourier de Tullensis Episcopi venia traditas, servantes, veluti primum religiosae vitae tirocinium exercuere. Inde egressae, eiusdem dominae de Apremont munificentia eis domo in oppido *Mattaincourt* comparata, sub Sancti Petri Fourier vigilantia, qui ibi parochi munere fungebatur, puellas in scholis gratuito instituere coeperunt; eo quidem successu, ut iam confluentibus alumnis vix pares, prae numero, magistrae forent. Nec defuere

tamen conatus ad eas, sub specie melioris boni, a sancto proposito dimovendas: at frustra. Passim interim manante de rei novitate fama, aliae in Lotharingiae ducatu excitatae domus, quae postea in finitimo Galliae regno feliciter propagatae sunt.

Institutum hoc Episcoporum auctoritate primum, dein a Cardinali Carolo de Lotharingia Apostolicae Sedis Legato anno 1603, demum a Paulo Papa V annis 1615 et 1616 approbatum fuit, et ab Urbano Papa VIII postea confirmatum, addito *Canonissarum* titulo.

Nanceyensi in urbe, ducatus Lotharingiae principe, primum novae Congregationis monasterium constabilitum est die 21 Novembris anno 1617: qua die, Praesentatae in templo Virgini sacra, religiosum habitum, iuxta formam iamdudum a Beata Virgine, ut Venerabilis ipsa scribit, sibi ostensam et ab Episcopo Tullensi de Maillane approbatam, de manu Episcopi Nanceyensis de Lenoncourt, Lotharingiae Primatis, Alexia cum nonnullis sodalibus sollemniter accepit, novaeque religionis tirocinium inchoavit, nomenque assumpsit Teresiae a Iesu. Tirocinio rite expleto, die 2 Decembris posterioris anni prima omnium sollemnia vota in manibus S. Petri Fourier nuncupavit, paucisque interiectis diebus unanimi monialium suffragio, ceu omnium mater, monasterii antistita electa est.

Sic multis praeparatus laboribus atque impetratus precibus Ordo Canonissarum Regularium a S. Augustino Congregationis Nostrae Dominae creatus est in Ecclesia, qui a S. Petro Fourier, cooperantibus nonnullis e Societate Iesu sodalibus, sapientissimis communitus constitutionibus, late etiamnum in Ecclesia viget ad sancte iuventutem instituendam, Deoque laudes, persolutis horis canonicis, concinendas.

Aliquid nunc est de eius virtutibus delibare.

Ea paupertate Alexia eiusque sociae ab initio victitabant, ut, omni carnis atque vini usu sibi interdicto, pane atque oleribus ad vitam sustentandam, gravibus licet defatigatae laboribus, uterentur. Eo humilitatis et paupertatis studio ferebatur, ut deteriorem sibi locum in domibus eligeret, atque viliora appeteret officia. Ostiatim emendicare olim a S. Petro Fourier iussa magna animi submissione rem perfecit; quin immo S. Francisci Assisiensis atque S. Franciscae Romanae exemplum imitata, quadam die coram frequentissimo populo inter mendicos, qui ad fores coemeterii eleemosynas queritabant, se admiscere, ut unam ex eis, humilitatis et paupertatis amore abrepta, non dubitavit. Irrisiones autem quandoque plebis et atrocem sibi a mala femina impactam calumniam, incredibili animi patientia et tranquillitate toleravit. Mortificationem vero Iesu in corpore suo ita circumferebat, ut vere cum Paulo dicere posset: «castigo corpus meum, et in servitutem redigo» (*I Cor.*, 9, 27).

Quibus armata praesidiis *omnia tela nequissimi ignea* fortiter repellere valuit atque *exstinguere* (*Eph.*, 6, 16). Nec minus virtute obedientiae enituit, cuius quam excellens fuerit in ea perfectio, illud, inter cetera, commonstrat exemplum, quum scilicet morienti matri, ac iam prope exspiranti assidens, iussa ut ad ecclesiam ornandam se conferret, protinus, cordis angore fortiter devicto, mandato obtemperavit. Altissimas autem huiusmodi virtutes in ea flagrantissima in Deum alebat caritas, quae in proximum copiosissime dimanabat. Hinc singularis eius in pauperibus sublevandis infirmisque curandis sollicitudo; hinc eius in gubernandis sororibus suavis, comite prudentia, benignitas; hinc ille suae vocationis praecipuus character ac nota, fervidum scilicet instituendae christianis moribus iuventutis studium, quo veluti cardine tota eius religiosa vita subnixa est. Perviderat enim prudentissima mulier quanta in pia iuventutis educatione ad lucrandas Christi stabiliter animas atque ad christianos mores in societatem inducendos vis inesset. Unde eius firmitas et constantia, nonnullis alia suadentibus, ut eo speciali fine novam conderet religiosam familiam.

Praestituto sibi a Deo opere fideliter laborioseque perfecto, quatuor adhuc ferme annis Famula Dei peregrinata in terra est, virtutum omnium praefulgens exemplo; iamque mortem sibi properantem persentiens Nanceyum rediit, tantaeque sanctitatis in morbo sustinendo specimina praebuit, ut ipsi medici frequentius, quam cura exposceret, eam adirent quo, ab eius aspectu sanctitatem prodente, aedificarentur.

Meritis onusta post abdicatum humilitatis causa moderatricis officium, die 9 Ianuarii anno 1622, annos nata sex supra quadraginta ad aeternam ingredi requiem festinans, sanctissimam animam Deo reddidit.

Iusta funebria triumpho similia fuere.

Tanta sanctitatis fama in tota Lotharingia eius obitum est subsequuta, ut ipse Dux auctor fuerit ut orales inquisitiones fierent, et documenta colligerentur, ut ex his vita ad fidelium aedificationem conscriberetur. Quod divinae Providentiae consilio est tribuendum, ne virtutum probationes deficerent. Bella enim aliaeque politicae et religiosae subversiones impedimento fuere quominus mature canonici construerentur processus. Quae documenta non solum uti authentica, sed et plenissima fide digna a Sacrae huius Congregationis historica Sectione habita sunt. Formalis vero inquisitio Ordinaria auctoritate in curia Sancti Deodati a. 1886-1887 habita est. Leo autem XIII, fel. rec., Commissionem introductionis causae Sua manu signavit die 21 Februarii 1899.

Servatis de iure servandis, die 28 Novembris anno 1902 decretum super cultu numquam exhibito editum est. Per Decretum die 26 Iunii anno 1907 latum sanctitatis fama adhuc exsistens probata. Item decretum super vali-

ditate processuum die 13 Decembris anno 1922 latum fuit. Die 3 Augusti anno 1926 apud Cardinalem Antonium Vico, Causae Ponentem seu Relatorem, Antepraeparatoria habita sunt comitia super virtutibus, quae alia duo ad Vaticanas aedes Praeparatoria diebus 26 Iulii anno 1927, et 3 Iulii sequentis anni, sunt subsequuta. Generalis tandem coram Ssmo D. N. Pio Pp. XI die 15 proximi elapsi mensis Martii Congregatio coacta fuit, in qua Revmus Cardinalis Alexius Henricus Lépicier, Causae Ponens seu Relator, dubium discutiendum proposuit: *An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine, earumque adnexis in gradu heroico in casu et ad effectum de quo agitur.* Revmi PP. Cardinales, Praelati Officiales et Consultores suum singuli edidere suffragium; Beatissimus vero Pater suum proferre iudicium distulit, ut maius lumen a Deo, totius sapientiae fonte, Suis aliorumque precibus impetraret. Quum autem favorabilem sententiam Suam palam facere statuisset, hodiernam elegit diem, Dominicam *in Albis*, « *ut qui paschalia festa peregimus... haec* novo hoc proposito exemplo adiuti *moribus et vita teneamus* ». Quapropter arcessiri iussit Revmos Cardinales Camillum Laurenti S. R. C. Praefectum et Alexium Henricum Lépicier, Causae Ponentem seu Relatorem, necnon R. P. Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem generalem meque infrascriptum Secretarium, sacraque Hostia sancte oblata edixit: *Ita constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine, earumque adnexis famulae Dei Teresiae a Iesu, in saeculo Alexiae Le Clerc, in gradu heroico in casu et ad effectum de quo agitur, ut tuto procedi possit ad ulteriora, nimirum ad discussionem quatuor miraculorum.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri, et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit die 3 Aprilis anno 1932.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

NEAPOLITANA

NULLITATIS MATRIMONII (CHACON-DE LA FUENTE)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Eloinae de la Fuente, in causa conventae, eamdem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94) die 10 Augusti 1932, hora 11, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendo, et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Eloinae de La Fuente, curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur. *

L. ✠ S. M. Massimi, Dec., *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 30 Maii 1932.

Adv. T. Tani, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Eloina de La Fuente, défenderesse en cette cause, Nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Via della Dataria, n. 94), le 10 Août 1932, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans ce cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Eloina de La Fuente, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 3 Maggio 1932, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi, componenti la medesima, hanno discusso il dubbio su due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione del Venerabile Servo di Dio Antonio M. Claret, Arcivescovo tit. di Traianopoli, Fondatore della Congregazione dei Missionari Figli dell'Immacolato Cuor di Maria, i quali miracoli vengono proposti per la Beatificazione dello stesso Ven. Servo di Dio.

Martedì, 10 Maggio 1932, presso l'Emo e Revmo Signor Cardinale Alessandro Verde, Ponente della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Venerabile Serva di Dio Caterina Labouré, Religiosa delle Figlie della Carità di S. Vincenzo de Paoli, si è tenuta la Congregazione *Antipreparatoria* dei Sacri Riti, per discutere sopra due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione della stessa Venerabile Serva di Dio, e che vengono proposti per la sua Beatificazione.

Martedì, 24 Maggio 1931, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e col voto dei Revmi Prelati Officiali e dei Consultori teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, ha avuto luogo la Congregazione *Preparatoria* per discutere sopra due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione del Beato Salvatore da Horta, Confessore, dell'Ordine dei Frati Minori, e che vengono proposti per la sua Canonizzazione.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

1 Aprile 1932. Emo Sig. Cardinale Pietro Segura y Saenz, *Membro della Sacra Congregazione della Rev.da Fabbrica di S. Pietro.*

7 Maggio 1932. Emo Sig. Cardinale Pietro Segura y Saenz, *Membro della Sacra Congregazione dei Riti.*

9 » 1932. Revmo Padre Cesare Andrea Berthet, della Congregazione dello Spirito Santo, *Consultore della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.*

20 Maggio 1932. Emo Sig. Cardinale Giulio Serafini, *Membro della S. C. dei Seminari e delle Università degli Studi.*

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

20 Agosto 1931. Monsig. Natanaele Boattini (Roma).
10 Marzo 1932. Monsig. Amedeo Mancini, della diocesi di Città di Castello.
» » » Monsig. Giuseppe Gustinelli, della medesima diocesi.
17 » » Monsig. Paolo Petrelli, dell'archidiocesi di Camerino.
24 » » Monsig. Gerardo Kremer, della diocesi di Aquisgrana.
3 Aprile » Monsig. Francesco Dichtl, della diocesi di Budejovice.
» » » Monsig. Antonio Maxa, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Gaspare Štoidl, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Antonio Lakmajer, della medesima diocesi.
5 » » Monsig. Augusto Moglioni (Roma).
» » » Monsig. Francesco Oddone Zangolini (Roma).
7 » » Monsig. Luigi Wittrup, della diocesi di Münster.
» » » Monsig. Adelfo Ciarappa, della diocesi di Todi.
» » » Monsig. Ilario Alcini, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giulio Pantalli, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Fratini, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Giardinieri, della medesima diocesi
9 » » Monsig. Roberto Ronca (Roma).
14 » » Monsig. Gaetano Carollo (Roma).
28 » » Monsig. Filippo Cipriani, dell'archidiocesi di Fermo.
1 Maggio » Monsig. Giuseppe Del Ton (Roma).
» » » Monsig. Egidio Vagnozzi (Roma).
9 » » Monsig. Carlo Alberto Ferrero di Cavallerleone (Roma).
» » » Monsig. Angelo Gragnani (Roma).
10 » » Monsig. Domenico Ettorre (Roma).

Cameriere Segreto di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

3 Aprile 1932. Conte Casimiro Kwilecki, della diocesi di Vladislavia.

Camerieri d'Onore in abito paonazzo di S. S.:

3 Aprile 1932. Monsig. Giacomo Altrichter, della diocesi di S. Ippolito.
7 » » Monsig. Enrico Schwarzmann, della diocesi di Aquisgrana.

NECROLOGIO

10 Aprile 1932 Monsig. Fiorenzo Tessiatore, Vesc. tit. di Algiza.
1 Maggio » Monsig. Francesco M. Raiti, Vesc. di Trapani
» » » Monsig. Dudley Carlo Cary-Elwes, Vesc. di Northampton.
6 » » Monsig. Giorgio Schmid de Grüneck, Vesc. di Coira.
7 » » Monsig. Claudio Calabrese, Vesc. di Aosta.
10 » » Monsig. Cornelio Van de Ven, Vesc. di Alexandria nella Luisiana.
24 » » Monsig. Fulgenzio Lazzati, Vesc. tit. di Ermopoli Maggiore.
26 » » Monsig. Evaristo Tchang, Vesc. tit. di Cotenna.

CODIFICAZIONE CANONICA ORIENTALE - FONTI

Continent' haec volumina, quae ad doctrinae et rei cognitionis evulgationem spectant, illa elementa, e quibus leges sumentur variarum orientalium **disciplinarum** ad Codificationem canonicam orientalem perficiendam. Huiusmodi elementa prouti heic colliguntur, partim sunt stricte canonica, partim vero **subsidia iuris**; et super hisce omnibus studia praeparatoria vertunt.

		Roma L.	Italia L.	Estero L.
Fasc. I.	**Testi vari di diritto nuovo** (1550-1902) - Parte prima (in ristampa)	—	—	—
Fasc. II.	**Testi vari di diritto nuovo** (1550-1902) - Parte seconda . .	25 —	28 —	36 —
Fasc. III.	**Disciplina antiochena** (Siri): I. **Nomocanone di Bar-Hebreo**	10 —	13 —	15 —
Fasc. IV.	**Disciplina caldea: I. Droit ancien: Synodes** (Synodicon orientale); Collectio canonum synodicorum d'Ebedjésus de Nisibe	15 —	18 —	22 —
Fasc. V.	**Disciplina alessandrina** (Etiopi): Testi di diritto antichi e moderni riguardanti gli Etiopi	25 —	28 —	33 —
Fasc. VI.	*Di prossima pubblicazione.*			
Fasc. VII.	*In corso di stampa.*			

Libri parrocchiali in lingua italiana, carta robustissima, ben cilindrata, formato cm. 34×25; legati in pergamena e tela, angoli di pergamena, cuciti su nastri, titolo sul dorso:

Battezzati (1000 atti), con indice rubricato	65 —	65 —	—
Matrimonii (250 atti), »	65 —	65 —	—
Morti (1000 atti). »	65 —	65 —	—
Cresimati (per 2800), legato in tutta tela nera	31 —	31 —	—
Fogli separati per detti registri o per rubrica	0,35	0,35	—
Catechismo della Dottrina Cristiana pubblicato per ordine di Sua Santità Pio Pp. X. Un vol. di pp. VIII-136 e copertina	1 —	1,30	1,60
Primi elementi della Dottrina Cristiana tratti dal Catechismo pubblicato per ordine di Sua Santità Pio Pp. X, pp. 48 e copertina . . .	0,35	0,45	0,55
Preghiere per il santo sacrificio della Messa con le **Formole da recitarsi in comune** tratte dai *Primi elementi della Dottrina Cristiana* pubblicati per ordine di Sua Santità Pio Pp. X, pp. 20. Copie cento . . .	15 —	16,50	18 —

Per ordinazioni non inferiori alle 50 copie, i Catechismi si spediscono franco di porto in Italia.

ANNUARIO PONTIFICIO per l'anno 1932

Ritratto di S. S. Pio XI, pp. 1076. - Legatura in tela, titolo in oro. — Contiene:

La serie dei Romani Pontefici — La Gerarchia Cattolica: Pontefice regnante - Collegio dei Cardinali - Patriarcati - Arcivescovati e Vescovati residenziali - Arcivescovati e Vescovati titolari - Abbazie e Prelature Nullius - *Amministrazioni Apostoliche* ad nutum Sanctae Sedis - *Prelati di rito orientale con giurisdizione ordinaria - Dignitari che ebbero qid Sedi residenziali - Vicariati Apostolici - Prefetture Apostoliche - Missioni - Custodia di Terra Santa - Religiosi — La Curia Romana: Sacre Congregazioni - Tribunali - Uffici — Rappresentanze della Santa Sede - Corpo diplomatico presso la Santa Sede - Commissioni permanenti - La Cappella Pontificia - La Famiglia Pontificia - Elemosineria Apostolica - Uffici e amministrazioni Palatine - Stato della Città del Vaticano - Ordini equestri.*

APPENDICE:

Vicariato di Roma - Vicariato della Città del Vaticano - Istituti di studi superiori - Accademie Pontificie - Seminari - Collegi ecclesiastici - Collegi di Religiosi - Orfici - Distribuzione geografica delle Sedi residenziali, Vicariati e Prefetture apostoliche, ecc. - Elenco alfabetico dei nomi de curia - *Indice delle Protettorie - Elenchi alfabetici degli appartenenti alla Cappella e alla Famiglia Pontificia - Dignitari defunti - Principali variazioni occorse durante la stampa - Indice alfabetico dei nomi delle persone - Indice delle materie - Indice schematico del volume - Correzioni ed aggiunte.*

In Roma L. 25 — In Italia L. 28 — Estero L. 35 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"** (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*).

Nuovissime pubblicazioni:

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
Uffici e Messe per la Chiesa Universale approvati dalla S. Congregazione dei Riti con decreto del 6 Gennaio 1932 e pubblicati negli *Acta Apostolicae Sedis* il 2 Maggio, fascicolo N. 5:			
Officium in festo Maternitatis Beatae Mariae Virginis (Die 11 Octobris). In-18°, caratteri rosso-neri, carta indiana, pp. 12, grandezza della pagina cm. 7×12, nei margini cm. 12×19	0,50	0,60	0,70
Officium in festo Sancti Roberti Bellarmino, Ep. Conf., et Eccl. Doct. (Die 13 Maii). In-18°, caratteri rosso-neri, carta indiana, pp. 8, grandezza della pagina cm. 7×12, nei margini cm. 12×19	0,50	0,60	0,70
Officium in festo Sancti Alberti Magni, Ep. Conf., et Eccl. Doct. (Die 15 Novembris). In-18°, caratteri rosso-neri, carta indiana, pp. 8, grandezza della pagina cm. 7×12, nei margini cm. 12×19	0,50	0,60	0,70
Missa in festo Maternitatis Beatae Mariae Virginis (Die 11 Octobris). In-4°, caratteri rosso-neri, grandezza della pagina cm. 14,5×22,5, nei margini cm. 22,5×32	0,40	0,50	0,70
Missa in festo Sancti Roberti Bellarmino, Ep. Conf., et Eccl. Doct. (Die 13 Maii). In-4°, caratteri rosso-neri, grandezza della pagina cm. 14,5×22,5, nei margini cm. 22,5×32	0,40	0,50	0,70
Missa in festo Sancti Alberti Magni, Ep. Conf., et Eccl. Doct. (Die 15 Novembris). In-4°, caratteri rosso-neri, grandezza della pagina cm. 14,5×22,5, nei margini cm. 22,5×32	0,40	0,50	0,70

COLLECTIO PRECUM PIORUMQUE OPERUM

quibus Romani Pontifices in favorem omnium christifidelium aut quorumdam coetuum personarum indulgentias adnexuerunt ab anno 1899 ad 1928. Editio in-18°, pp. XII-480, linteo anglico contectum, cum titulo impresso | 12 — | 12 — | 14 —

English translation, authorized by the Holy See, for sale by: Benziger Brothers, New York, Chicago and Cincinnati, U. S. A.

LIBER AD ADNOTANDAS MISSAS, sive celebratas, sive celebrandas.

Redactus lingua latina, linteo nigro religatus (nova editio) | 9 — | 10,50 | 12 —

Ritus et Formula brevior Consecrationis altarium portatilium ex Apostolico Indulto. In-8° 20×28, pp. 8, caratteri rosso-neri con riquadratura (nuova edizione) | 3 — | 3,50 | 4 —

Acta et Decreta Concilii Plenarii Americae Latinae in Urbe celebrati anno Domini MDCCCXCIX. Due volumi in-8° | 40 — | 44 — | 52 —

Vol. I. **Acta**, pp. CXX-462 Vol II. **Appendix**, pp. 917.

Appendix ad Concilium Plenarium Americae Latinae Romae celebratum anno Domini MDCCCXCIX. Additis recentioribus documentis. In-8°, pp. 917 | 12 — | 15 — | 20 —

Actas y Decretos del Concilio Plenario de la America Latina celebrado en Roma el año del Señor de MDCCCXCIX, en latin y castellano. Traducción oficial, 1906, in-8°, pp. CLXXXII-593 | 15 — | 18 — | 21,60

DE IMITATIONE CHRISTI. Libri quattuor. Editio ad codicem autographum exacta (curante Angelo Mercati). In-48°, pp. 470.

In brochure	3 —	3,75	4 —
Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra	5 —	5,75	6 —
Linteo anglico contectum, sectione foliorum aurea	5,40	6,25	6,50

PROFUMO P. LUIGI, S. I. **Vita di S. Luigi Gonzaga**, d. C. d. G., scritta per i giovinetti. Edizione ottava, in-16°, di pp. 64 | 0,90 | 1,10 | 1,40

Cento copie | 80 — | 95 — | 110 —

— **Vita di S. Stanislao Kostka**, d. C. d. G. In-16°, pp. 100 | 1,30 | 1,60 | 1,80

Venduntur Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis" (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*).